

11. tanulmány

Az advent reményében élni

Szeptember 7., szombat délután

Dicső diadal vár a hűséges hívőkre! Az apostol tudatában volt a korinthusi hívők szükségleteinek és lehetőségeinek. Igyekezett szemük elé tárni azt, ami kiemel az önzésből és az érzékeségből, az életet pedig a halhatatlanság reménye által megdicsőíti. Komolyan felhívta őket, hogy hűek maradjanak magasztos elhívásukhoz Krisztusban. „Azért szerelmes atyámfiai erősen álljatok, mozdíthatatlanul, buzgólkodván az Úrnak dolgában mindenkor, tudván, hogy a ti munkátok nem hiábavaló az Úrban.” (1Kor 15:58)

Így az apostol igen határozott és megkapó módon igyekezett helyreigazítani azokat a téves és veszélyes eszméket, szokásokat, amelyek a korinthusi gyülekezetben lábra kaptak. Egyszerűen, határozottan, de nagy szeretettel beszélt a lelkükre. Intései és feddései által Isten trónjáról áramló fény világított rájuk, hogy megláttassa velük rejtett bűneiket, amelyek életüket beszennyezték. – *Az apostolok története*, 321. o.

Amikor a tizenkettőt szolgálatba küldte, ezt mondta: „Elmenvén pedig prédikáljatok, mondván: Elközelített a mennyeknek országa. Betegeket gyógyítsatok, poklosokat tisztítsatok, halottakat támasszatok, ördögöket űzzetek. Ingyen vettétek, ingyen adjátok.” (Mt 10:7–8) A tanítványok feladata nem az emberek földi ügyeinek rendezése volt, hanem az, hogy az Istennel való megbékéléshez vezessék őket. Ezzel a munkával az emberiség áldását szolgálhatták. Krisztus az egyetlen gyógyír az emberek bűneire és fájdalmaira. Csakis kegyelmének evangéliuma orvosolhatja a társadalmat átokkal sújtó bajokat. A gazdagoknak a szegényekkel való igazságtalansága és a szegényeknek a gazdagokkal szem-

beni gyűlölete egyaránt önzésben gyökerezik. Ennek csak a Krisztus iránti engedelmisséggel lehet véget vetni.

Csak Ő ad szerető szívet a bűnös szív helyett. Krisztus szolgáló hirdesék az evangéliumot a mennyből küldött Lélekkel, és Jézushoz hasonlóan dolgozzanak az emberek áldására! Azt az eredményt, amely a szolgálat nyomán az emberiség felemelkedésében megmutatkozik, nem lehet emberi erővel elérni. – *Krisztus példázatai*, 254. o.

Isten országa nem szemmel láthatólag jön el. Kegyelmének evangéliuma, az önmehtagadás lelkülete sohasem lehet összhangban a világ lelkületével. A két alapelv tökéletesen ellentétes egymással...

Ma a vallásos világban hitük szerint tömegek munkálkodnak Krisztus földi, időleges országának megalapításán. Azt szeretnék, ha Urunk e világ országainak lenne a vezetője: az udvarok, táborok, törvényszékek, paloták, piacok vezére. Elvárnák, hogy az emberi hatalom által kikényszerített törvényes rendeletek szerint uralkodjék. Mivel Krisztus most nincs itt személyesen, vállalják, hogy helyette intézkednek, és végrehajtják országának törvényeit. Ilyen országot akartak alapítani a zsidók Krisztus napjaiban. Elfogadták volna Jézust, ha hajlandó lett volna megalapítani az ideiglenes királyságot, kikényszeríteni, amit Isten törvényének tekintettek, őket pedig akarátának végrehajtóivá, hatalmának hordozóivá tenni. Ő azonban így szólt: „Az én országom nem e világból való.” (Jn 18:36) – *Jézus élete*, 509. o.

Szeptember 8., vasárnap – „Uram, meddig még...?”

Amikor Jósias uralkodni kezdett, de már hosszú évekkel előtte is, Júda hűségesei azt kérdezték, vajon valóra válnak-e egykor az ősi Izráelnek tett mennyei ígéretek? Emberi szemszögből nézve szinte lehetetlennek látszott, hogy Isten véghez tudja vinni szándékát a választott néppel...

A próféták kezdték megjövendölni annak a gyönyörű városnak a pusztulását, ahol a Salamon által épített templom állt, és ahova nemzeti nagyságuk minden földi reménysége összpontosult. Isten megváltoztatja általuk ismert szándékát, azt, hogy megszabadítja a benne bízókat?

Tudva az igazak régóta tartó üldözéséről és a gonoszok látszólagos sikeréről, az Istenhez hűek remélhetnek-e jobb napokat?

Ezeknek az aggódó kérdéseknek adott hangot Habakuk próféta. Látva kora hűségeseinek helyzetét, ebben a kérdésben fejezte ki szívének terhét: „Meddig kell még kiáltanom, Uram, miért nem hallgatsz meg? Kiáltok hozzád az erőszak miatt, de nem segítesz! Miért kell látnom a romlottságot, és nézmem a nyomorúságot? Erőszak és önkény van szemem előtt. Folyik a per, és viszály támad. Azért nem érvényesül a törvény, nem hoznak soha igaz ítéletet, mert a bűnös kijátssza az igazat: ezért hoznak igazságtalan ítéletet.” (Hab 1:2–4) – *Próféták és királyok*, 384–385. o.

Az Úr ma ezt mondja gyermekeinek: „Légy bátor... és dolgozzatok, mert én veletek vagyok.” A hívő ember mindig erős segítséget talál az Úrban. De azt nem tudhatjuk, az Úr hogyan segít, de azt tudjuk, hogy soha nem hagyja cserben a benne bízókat. Ha a hívők ráébrednének arra, milyen sokszor igazította el az Úr útjukat, hogy az ellenség ne vihesse véghez velük kapcsolatos szándékát, nem botladoznának siránkozva. Hitükkel Istenre támaszkodnának, és semmilyen próba nem ingatná meg őket. Belátnák, hogy bölcsességüket és képességüket Istentől kapták; Ő pedig véghez vihetné általuk azt, amire őket kívánja felhasználni. – *Próféták és királyok*, 576. o.

Férfiak, nők, fiatalok! Isten erkölcsi bátorságot, töretlen céltudatoságot, határozottságot, lelkierőt, kitartást, önálló gondolkodást vár el tőletek, mely nem egyszerűen átveszi a mások állításait, hanem maga néz utána, mielőtt elfogadna vagy elvetne valamit; mely szemügyre veszi, mérlegeli a bizonyítékokat, és imában az Úr elé viszi azokat. „Ha valakinek közületek nincsen bölcsessége, kérje Istentől, aki mindenkinek készségesen és szemrehányás nélkül adja, és megadatik neki.” Most következik a feltétel: „Kérje hittel, semmit sem kételkedvén: mert aki kételkedik, hasonlatos a tenger habjához, amelyet a szél hajt, és ide s tova hány. Mert ne vélje az ilyen ember, hogy kaphat valamit az Úrtól.” Mikor bölcsességért esdeklünk, ne legyen semmitmondó az imánk, ami a következő percben már ki is roppen az emlékezetünkéből, hanem

olyan legyen az ima, ami a szív erős, komoly kívánságát fejezi ki, és a bölcsesség hiányának tudatából fakad, hogy kifürkésszük az Isten akaratát.

Ha nem nyerünk azonnal választ imánkra, ne fáradjunk bele a várakozásba, ne hervadjunk le, ne veszítsük el lábunk alól a talajt. Kapaszkodjunk az ígéretbe: „Hű az, aki elhívott titeket, s ő meg is cselekszi azt”... Ha tehát kértek, az Úr bőven, szemrehányó szavak nélkül meg fogja adni. – *Bizonyságtételek*, 2. köt., 130–131. o.

Szeptember 9., hétfő – Reménység

Nem arról van szó, hogy ragaszkodnod kell a bűneidhez, hanem ragaszkodj ahhoz a vigasztaláshoz, hithez és reménységhez, amelyet Isten ad Igéje által. Sose csüggedj el... A mennyből kapott világosság szerint kell élnünk. Hogy miért? Azért, mert Isten szeretné, ha megértenénk az örök igazságokat, és munkatársaiként hirdetnénk azoknak az embereknek, akik még nem ismerik az Ő szeretetét...

Az ellenség nem ragadhatja ki Krisztus karjából azokat, akik csak az Ő ígéreteiben bíznak. Ha a lélek bizik és engedelmesen munkálkodik, akkor az elme mennyei befolyásnak enged, és isteni fény világítja meg az értelmet. Micsoda előjogunk van Jézus Krisztusban!

Éberem kell várakoznunk az Úr eljövetelére... Hűséggel kihasználni minden pillanatot. „De aki mindvégig állhatatos marad, az üdvözülni fog.” – *Sons and Daughters of God*, 351. o.

Nem láthatjuk a jövőt, és ez gyakran nyugtalanságot, szomorúságot okoz. Isten szeretetteljes jóságának egyik legnagyobb bizonyítéka azonban pontosan az, hogy eltitkolja előlünk a jövődő eseményeket. Az, hogy nem ismerjük a jövőt, figyelmesebb és kitartóbbá tesz a mában. Nem láthatjuk, hogy mi van előttünk. Néha még a legalaposabban előkészített terveink is helytelennek tűnnek. Ilyenkor elgondolkozunk: „Ó, bárcsak ismerném a jövőt!” Isten azonban azt szeretné, hogy gyermekei Őbenne bízzanak, és készséggel hagyatkozzanak vezetésére. Nem tudjuk pontosan, hogy Urunk mikor fog megjelenni az ég felhőin, de Ő azt mondta, hogy egyedüli biztonságunkat a folyamatos készenlét, az

éber várakozás jelenti. Nem számít, hogy mi vár ránk a következő egy vagy öt, akár tíz évben; ma kell hűségesnek bizonyulnunk a belénk fektetett bizalom iránt. Olyan odaadással kell végeznünk napi teendőinket, mintha ez lenne az utolsó napunk. – *That I May Know Him*, 358. o.

Ébereknek kell lennünk, figyelve az ember Fiának eljövetelére; szorgalmasoknak is kell lennünk, a munka és várakozás egyaránt kívánatos; egység legyen a kettő között. Ez kiegyensúlyozza a keresztyéni jellemet, fejletté és arányossá teszi azt. Ne érezzük, hogy minden egyéb dolgot el kell hanyagolnunk, és nem fontos az elmélkedés, a tanulmányozás vagy az imádkozás; se ne sűrögjünk-forogjunk, siessünk és dolgozzunk, elhanyagolva a személyes áhítatot. Egyesítsük a várakozást, az öröködést és a munkálkodást. „Az igyekezetben ne legyetek restek; lélekben buzgók legyetek; az Úrnak szolgáljatok.” (Róm 12:11) – *Boldog otthon*, 23. o.

Milyen sokan bankódnak majd elmulasztott alkalmuk miatt, amikor már mindörökre késő! Ma még vannak talentumaink és alkalmaink, bár nem tudjuk, hogy meddig. Tehát dolgozzunk, amíg nappal van. Mert eljön az éjszaka, amikor senki sem munkálkodhat. „Boldog az a szolga, akit az ő ura, mikor haza jő, ily munkában talál.” – *Bizonyosságtételek a prédikátoroknak*, 167. o.

Szeptember 10., kedd – A feltámadás reménye

[Pál] világosan kijelentette, hogy halála után „Krisztus feltámadott a harmadik napon az írások szerint; és hogy megjelent Kéfásnak, azután a tizenkettőnek. Azután megjelent több mint ötszáz atyafinak egyszerre... Azután megjelent Jakabnak; azután mind az apostoloknak. Legutolszor pedig mindenek között, mint egy idétlennek, nékem is megjelent.”

Meggyőző erővel fejtette ki az apostol a feltámadás felmérhetetlen igazságát. Jelentőségét így vázolta: „Mert ha nincsen halottak feltámadása, akkor Krisztus sem támadott fel. Ha pedig Krisztus fel nem támadott, akkor hiábavaló a mi prédikálásunk, de hiábavaló a ti hitetek is... Ha csak ebben az életben reménykedünk a Krisztusban, minden ember-

nél nyomorultabbak vagyunk. Ámde Krisztus feltámadott a halottak közül, zsengejük lőn azoknak, kik elaludtak.”

Az apostol azután a korinthusi testvérek figyelmét a feltámadás hajnalának diadalmas virradatára irányította, amikor is az Úr az összes elszunnyadt szentet feltámasztja, hogy ezentúl örökké vele éljenek. „Ímé, titkot mondok néktek: – magyarázta – mindnyájan ugyan nem aluszunk el, de mindnyájan elváltozunk. Nagy hirtelen, egy szempillantásban, az utolsó trombitaszóra, mert trombita fog szólni, és a halottak feltámadnak romolhatatlanságban, és mi elváltozunk... De hála az Istennek, aki a diadalmat adja nekünk a mi Urunk Jézus Krisztus által.” – *Az apostolok története*, 319–320. o.

Ezután a menny dicsőségéhez ragadtattam el, a kincsekhez, amelyek ott már készen állnak a hívők számára. Minden kedves és dicső volt. Az angyalok édes dalokat énekeltek, s mikor befejezték, levették koronájukat fejükről, Jézus lábához helyezték, s kedves hangon kiáltották: „Dicsőség, halleluja!” Én is velük együtt magasztaltam és dicsőíttem énekemmel a Barányt, és valahányszor kinyitottam ajkamat dicsőítésére, mindannyiszor áthatotta lelkemet annak a dicsőségnek kimondhatatlan érzete, amely engem körülvelt. Nagy, rendkívüli, örökkévaló dicsőség volt. Az angyal így szólt: „Az a kis sereg öröklí ezt a dicsőséget és állandóan örvendhet Jézus jelenlétének, együtt énekelhet az angyalokkal, amelyik Istent szereti, a parancsolatait megtartja, és hűségés mindhalálíg.” – *Tapasztalatok és látomások*, 66. o.

Ha meghalok helyemen, mielőtt az Úr jönne, én is meglátom Jézust mindazokkal, akik elő fognak jönni a koporsókból, ha hű maradok, és átváltozom az Ő hasonlatosságára. Óh, mily kimondhatatlan öröm lesz látni Őt dicsőségben, akit szeretünk, s aki annyira szeretett bennünket, hogy feláldozta magát érettünk. Szemlélhetjük majd áldóan és üdvözölően felénk nyújtott kezét, amit egykor megváltásunkért keresztülszegtek! Mit számít az, ha itt szenvedünk és fáradunk, ha a feltámadáskor az életet fogjuk elnyerni! Várjunk türelmesen, míg próbáink véget érnek, és azután hallassuk boldog diadalkiáltásunkat. – *Életünk és munkánk*, 266. o.

Szeptember 11., szerda – Az ítélet reménye

A nagy Csalóról bebizonyosodott, hogy vádaskodik, hazugságot szól, embereket kínoz és elpusztít; de függetlenül attól, hogy mit mondanak rólad az emberek, az Úr így szól az Ördöghöz: „Nincs jogod ezen lélek és közém állnod. Nem szakíthatod el tőlem azt a lelket, akinek a megváltásáért az életemet adtam”... Közeledj Jézushoz, add át neki szívedet, s akkor megfogja a kezed, és nem fogja elengedni a benne bízó lelket...

Ha nem saját képességeidbe és bölcsessedbe veted bizalmadat, hanem megéled Jézus Krisztusba vetett hitedet, át fogsz vészelni minden kísértést és akadályt. Várj türelemmel, légy éber, imádkozz, és minden erőddel kapaszkodj a kapott ígéretekbe. Bármilyen súlyosan is megsebesítenek a lélek ellenségei, bocsáss meg nekik, őrizd meg hitedet Krisztusban, és meg fogod tapasztalni, hogy Ő olyan a lélek számára, akár a hatalmas szikla árnyéka az aszott földnek... Túrnod kell a nyomást. Légy engedékeny az ellened vétkezőkkel, Krisztusért inkább túrd a valósi üldözést, de semmiképp se vétkezz Isten ellen magadat mentegelve...

Jézus látja a megkísértett lelket, és az alázatos, összetört szívnek, az engedelmes léleknek kegyelmet és vigaszt nyújt. – *The Upward Look*, 42. o.

Minden igazi engedelmisség a szívből származik. Krisztusnál is az engedelmisség a szív ügye volt. Ha egyetértünk vele, akkor azonosítja magát gondolatainkkal és céljainkkal. Így vegyül össze szívünk és elménk összhangban Krisztus akaratával, hogy amikor neki engedelmeskedünk, akkor tulajdonképpen nem teszünk mást, csak azt, hogy elég teszünk saját indítékainknak. Megtisztított és megszentelt akaratunk Jézus szolgálatának a végzésében találja majd meg legnagyobb örömét. Mikor megismerjük Istent, mivel éppen az a kiváltságunk, hogy megismerhetjük Őt, akkor életünk a folytonos engedelmisség élete lesz. Krisztus lényének az értékelése, megbecsülése által az Istennel való közösség útján a bűn gyűlöletes lesz számunkra. – *Jézus élete*, 668. o.

Isten meg fogja ítélni a világot. A nemzetek rettegnek. Mindenütt megpróbáltatások és zavargások lesznek; az emberek elhalnak a félelem miatt. És mit teszünk majd mi azon a napon? Még ha ittas ember

módjára meg is inog a föld vagy megremeg, mint egy viskó, ha Istenben bízunk, Ő megszabadít. „Aki a Felségesnek rejtekében lakozik, a Mindenhatónak árnyékában nyugszik az.” „Mert azt mondtad te: Az Úr az én oltalmam; a Felségest választottad a te hajlékoddá: nem illet téged a veszedelem, és csapás nem közelget a sátorodhoz; mert az ő angyalainak parancsolt felőled, hogy őrizzenek téged minden utadban.” – *Sons and Daughters of God*, 354. o.

Szeptember 12., csütörtök – Nem lesz több sírás, sem fájdalom

„Éjszaka nem lesz” Isten városában. Nem lesz szükségünk, sem igényünk a pihenésre. Senki nem fárad bele Isten szolgálatába és nevének dicsőítésébe. Mindig frissek leszünk, mint reggel, és a reggelnek soha nem lesz vége. „És nem lesz szükségük szövétnekre és napvilágra; mert az Úr Isten világosítja meg őket.” (Jel 22:5) A Nap fényét feleslegessé teszi az a ragyogás, amely nem fájó és nem vakít, pedig felmérhetetlenül túlszárnyalja a déli nap verőfényét. A szent várost Isten és a Bárány dicsősége el nem halványuló fénnel önti el. A megváltottak az örök nappal Nap nélküli világosságában fognak járni.

„Templomot nem láttam abban: mert az Úr, a mindenható Isten annak temploma, és a Bárány.” (Jel 21:22) Isten népének abban a kiváltságban lesz része, hogy szabadon érintkezhet az Atyával és a Fiúval. „Most tükör által homályosan látunk.” (1Kor 13:12) Most Istenről csak annyit tudhatunk, amennyit az emberekkel való eljárásai és a természet dolgai visszatükröznek belőle. De majd színről színre látjuk Őt, és nem lesz köztünk fénytompító fátyol. Közeliében leszünk, és nézhetjük arcának dicsőségét. – *A nagy küzdelem*, 676. o.

Mi is vethetünk egy pillantást a jövőbe, szemlélhetjük a menny boldogságát. A Biblia feltárja előttünk a jövő dicsőségét. Enged látnunk Isten keze által festett képeket, amelyek nagyon becsesek gyülekezetünknek. Hitben ott állhatunk az örök város küszöbén, hallhatjuk a kegyes üdvözlést, amely azoknak szól, akik e földi életben Krisztus munkatársai, és kitüntetésnek veszik, ha érette szenvedhetnek. Amikor elhangzanak

e szavak: „Jertek, én Atyámnak áldottai”, leteszik koronáikat a Megváltó lábához, és így kiáltanak fel: „Méltó a megöletett Bárány, hogy vegyen erőt és gazdagságot és bölcsességet és hatalmat... A királyiszékben ülőnek és a Báránynak áldás és tisztesség és dicsőség és hatalom örökkön örökké.” (Mt 25:34; Jel 5:12–13) – *Az apostolok története*, 601. o.

Hazafelé tartunk. Az Úr, aki életét adta érettünk, egy várost készít nekünk. Az új Jeruzsálem lesz nyugalomunk lakhelye. Isten városában nem lesz szomorúság. Többé sosem hangzik el a fájdalom, a beteljesületlen remények vagy az összetört érzelmek sóhaja. Nemsokára menyegzői ruhára cseréljük a szomorúság palástját. Nemsokára szemtanúi lehetünk Királyunk megkoronázásának. Akik életüket elrejtették Krisztusban, és ezen a földön megharcolták a hit nemes harcát, Isten országában a Megváltó dicsőségében fognak ragyogni.

Nem kell soká várnunk, míg meglátjuk Őt, akibe helyeztük az örök élet összes reménységét. Jelenlétében az élet összes megpróbáltatása és szenvedése csekélységnek tűnik majd... Tekintsetek az égre, és hitetek folyamatosan növekedjen. Engedjétek, hogy ez a hit vezéreljen a keskeny ösvényen, amely Isten országának kapuin át vezet a megváltottak számára félretett dicsőséges, végtelen jövő felé. – *The Faith I Live By*, 362. o.

Szeptember 13., péntek – További tanulmányozásra

Az apostolok története: „Felhívás magasabb rendű életre” című fejezet.